

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389368080/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

de med en tvungen Udtale, der tilkjendegav hendes franske Herkomst: »jeg kjender den Soprano, og ar den synget før; med Assistance af di min Ærret! → Hvo der nu gjorde store Øjne, det var alle vi Ærret; men ingen større end vor Capelmester; hans Ansigt blev en halv Gang saa langt som ellers; han gloede paa hende, som om han ikke rigtigt havde fattet hvad hun sagde. »Hvem før' an?» spurgte hun med et flygtigt Øjekast omkring i Kredsen – »jeg – jeg« svarte han hurtigt, anviste hende bakkende Plads foran sin egen Nodestol, fremtog og fordelte de ledsagende Stemmer med ualmindelig Væverhed.

Jeg fik ingen – hvormed jeg var vel tilfreds – og stillede mig mellem de faae Tilhørere. – Hun saae sig tilbage, Fiedler nikkede til sine Medspillende, og pegede med Buespidsen paa Noderne; hun tog sine i begge Hænder – de vare i Sandhed smukke – satte den højre Fod frem, den var nydelig, klappede tre Gange med Taaen, og –. Da jeg forgangen Aar førstegang saae Roat gaae op; da han stod der med Balancestokken – en heel Skibsraa – i Hænderne, vuggede sig frem og tilbage med Ryggen til Styttten, traadte rask ud paa Touget og snappede Foden tilbage, som om han tvivlede paa dets Styrke – da følte jeg en Beklemmelse, en ængstelig Uroe: »Vil han? tør han? kan han? Om han selv bliver bange, svimler – om Touget brister → Men da Musikken saa stemmede an, da han med Kraft og Sikkerhed vendte ind paa denne smalle Broe mellem Liv og Død – da lettedes mit Bryst, da følte jeg, at med *ham* havde det ingen Fare.

Saaledes følte jeg her en vis Benouelse, da jeg saae den unge Pige med saa yderst vanskelig en Opgave for sig, blandt saa mange skarpe Kjendere. Men saasnart hun intonerede og det med en Virtuosas Sikkerhed, Kraft og Fylde, da hendes Sølvstemme gjenneføet mig som et electrick Stød, da følte jeg og med en Slags sød Forskrækkelse hvor vis hun var i sin Sag. Nu først vovede jeg ret at betragte den Mund, der udsendte saa herlige Toner. Men saaledes var den ikke smuk – Man borde heller aldrig see paa en Sangerinde, eller og skulde hun være maskeret; hvad har Øjnene hos hende at bestille? mine vendte jeg ogsaa bort; og nød nu en Henrykkelse, som ikke blev afbrudt før Sangen; Instrumenterne havde jeg slet ikke hørt.

Med en let Bøjning leverede hun sit Blad til den forbausede Concertmester; med nedslagne Øjne og et svagt Smil modtog hun de fra alle Kanter indstrømmende Taksigelser, og gik derpaa hen til Husets